

Всичко наоколо бѣше тѣй тихо, че Славчо не смѣше да се подвижи. Но тѣй много му се искаше да види магѣосника! Славчо се престаши и на прѣсти пристѣпи подѣ дѣрвото. Той прострѣ дрехата си на тревата, легна и се загледа нагоре. Лжчитѣ на месеца се провираха презѣ листата на орѣха и падаха като парцали снѣгѣ върху земята. Славчо посегна да хване единѣ отѣ тия

парцали. Прѣститѣ на ржката му блеснаха като посребрени. И тогава на Славча се стори, че съ тия прѣсти той ще може самѣ да си изтѣче сребѣрно килимче. Съ килимчето ще лети навсѣкѣжде, ще види всички страни на свѣта и ще намѣри царската дѣщеря...

Докато мислѣше за килимчето на царската дѣщеря, за чуднитѣ страни, дето текатѣ рѣки отѣ медѣ и млѣко, Славчо не сѣти, какѣ се склопиха очитѣ му...

Изведнажѣ върху единѣ посребренѣ клонѣ на орѣха се появи магѣосникѣтъ. Той бѣше тѣкмо такѣвъ, какѣвто си го мислѣше Славчо — голѣмѣ бѣлѣ гарванѣтъ, съ очила, съ червенѣ клонѣ и съ зелена верига на шията.

Гарванѣтъ сне очилата и попита:

— Защо си излѣзълѣ тука скришомѣ отѣ майка си?

Славчо се разтрепера и прошепна:

— Искахѣ да те попитамѣ, защо така често ме приспивашѣ и не ми давашѣ да науча езика на птичкитѣ.

— Защото най-напредѣ искамѣ да разбера дали си достоенѣ да го научишѣ, — отговори гарванѣтъ. — Но ще видишѣ, че азѣ не съмѣ лошѣ. Дрѣжѣ сега тия нѣща!

Магѣосникѣтъ спусна кѣлбо сребѣрни конци и две златни куки. Славчо си спомни, какѣ майка му плетѣше топли елечета, и почна самѣ да плете съ златнитѣ куки сребѣрно килимче. Прѣститѣ му се движеха тѣй бѣрзо, че